

Amb la família de Natzaret

La ciutat de Natzaret compta avui amb uns 70.000 habitants, encara que en temps del Senyor no passava de ser un vilatge de poc més d'un centenar de persones, dedicades en la seva majoria a l'agricultura.

24/04/2013

El llogaret estava situat a la falda d'un turó, envoltat d'altres promontoris que formaven una mena d'amfiteatre natural. El treball dels arqueòlegs ha permès descobrir

com eren les cases en aquesta zona de Galilea fa dos mil anys. N'hi havia moltes que eren coves excavades a la roca, de vegades ampliades exteriorment amb una senzilla construcció. Algunes disposaven d'un celler, d'un graner i d'una cisterna per guardar aigua.

A Natzaret, hi ha diversos enclavaments on es conserva el record de la presència del Senyor. El més important és la basílica de l'Anunciació, però també hi ha altres llocs evangèlics com la Sinagoga i la Muntanya del Precipici, que rememoren el rebuig d'alguns natzarens després d'haver escoltat la predicació de Jesús. També hi ha la Font de la Mare de Déu, on segons algunes tradicions antigues Maria anava a buscar aigua, la Tomba del Just, en què hauria estat enterrat el Sant Patriarca, i l'església de sant Josep, construïda sobre les restes d'una casa que la pietat popular ha

identificat des de fa molts segles amb la llar de la Sagrada Família.

La "cripta de sant Josep"

El temple que veiem avui es troba a cent metres de la basílica de l'Anunciació. Va ser construït el 1914, amb estil neoromànic, sobre les ruïnes d'edificacions anteriors: existia, en efecte, una església del temps dels creuats (segle XII), que els musulmans havien assolat al segle XIII.

Quan els franciscans van arribar a Natzaret, a l'any 1600, van trobar que entre els cristians del lloc s'havia transmès una tradició popular que identificava aquesta església, anomenada també de la Nutrició, amb el lloc on hauria estat criat el Nen Jesús, format per el taller de Josep i la casa on vivia la Sagrada Família. Les excavacions realitzades el 1908 van treure a la llum restes d'una primitiva església bizantina

(segles V-VI), que hauria estat construïda on encara avui, des de dins de la cripta, es poden observar algunes dependències d'una casa que els arqueòlegs daten al primer o segon segle de la nostra era. S'hi pot veure un celler excavat a la roca, diverses sitges, cisternes per a l'aigua... així com allò que possiblement era un baptisteri, on s'arribava baixant per una escala de set esglaons que conté alguns mosaics.

Tot i que aquestes troballes són significatives, no permeten als arqueòlegs assegurar amb tota certesa que aquesta fos efectivament la casa de la Sagrada Família. Caldria comptar amb fonts antigues que ho testimoniessin, com succeeix amb altres llocs sants com la propera basílica de l'Anunciació. Tanmateix, partint de l'antiga i venerable tradició popular, bé podem acostar-nos amb afecte a la cripta de

l'església de Sant Josep per, de la mà de sant Josepmaria, ficar-nos en aquella llar de Natzaret on Jesús va passar trenta anys de la seva vida a la terra. *"Quan Josep es despertà, va fer el que l'àngel del Senyor li havia manat i va prendre a casa la seva esposa"*, narra sant Mateu (Mt 1, 24).

De les narracions evangèliques, comenta sant Josepmaria, es desprèn la gran personalitat humana de Josep: en cap moment se'ns apareix com un home apocat o espantat davant la vida, al contrari, sap enfrontar-se amb els problemes, tirar endavant en les situacions difícils, assumir amb responsabilitat i iniciativa les tasques que se li encomanen.

"No estic d'acord amb la manera clàssica de representar sant Josep com un home vell, encara que ho hagin fet amb la bona intenció de destacar la perpètua virginitat de

Maria. Jo me l'afiguro jove, fort, potser amb alguns anys més que no pas Nostra Senyora, però en la plenitud de l'edat i de l'energia humana" (És Crist que passa, 40).

Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer solia utilitzar una breu definició de sant Josep: "és el sant de la humilitat rendida, del somriure permanent i l'encongiment d'espatlles". Amb això volia expressar l'absoluta disposició del sant patriarca, nit i dia, per fer la Voluntat de Déu, serè i confiat per obrir-se pas a través de les dificultats, atent a les persones que Déu havia posat sota la seva tutela.

“Per a sant Josep, la vida de Jesús fou un descobriment continu de la pròpia vocació. (...) Josep se sorprèn. Josep s’admira. Déu li va revelant els seus designis i ell s’esforça per entendre’ls. Com tota ànima que vol seguir Jesús de prop, descobreix de seguida que no

és possible de caminar amb el pas cansat, que la rutina no hi cap. Perquè Déu no es conforma amb l'estabilitat en un nivell aconseguït, amb el descans en allò que ja té. Déu exigeix contínuament més i els seus camins no són els nostres camins humans. Sant Josep, com cap home abans o després d'ell, ha après de Jesús com estar atent per reconèixer les meravelles de Déu, com tenir l'ànima i el cor oberts”(És Crist que passa, 54)

Sant Josepmaria i la llar de Natzaret

La Verge deixaria la casa de sant Joaquim i santa Anna i aniria a viure a la del seu marit, que segurament era molt a prop, ja que les excavacions realitzades a Natzaret han revelat que les cases que componien aquest poblet ocupaven una superfície d'uns cent metres

d'ample per cent cinquanta de llarg.
Com era la vida de família a
Natzaret?

"Sant Josep, com cap home abans o
després d'ell, ha après de Jesús a
estar atent per reconèixer les
meravelles de Déu"

A la llar de la Sagrada Família, a
Natzaret, Jesús, Maria i Josep
santificaven la vida quotidiana, sense
accions espectaculars o cridaneres.
Portaven una existència
aparentment igual a la dels seus
conciutadans, important no per la
materialitat d'allò que feien, sinó per
l'amor, en perfecta adhesió a la
Voluntat del Pare.

Sant Josepmaria animava a cercar el
tracte amb Jesús, Maria i Josep, a
realitzar les tasques de cada dia com
si fóssim amb la Sagrada Família a la
casa de Natzaret:

"Quan penso en les llars cristianes, m'agrada d'imaginar-me-les lluminoses i alegres, com ho fou la de la Sagrada Família. (...) Que la pau de Crist triomfi en els vostres cors, escriu l'apòstol. La pau de saber-nos estimats pel nostre Pare Déu, incorporats a Crist, protegits per la Verge santa Maria, emparats per sant Josep. Aquesta és la gran llum que il·lumina les nostres vides i que, entre les dificultats i misèries personals, ens impulsa a anar endavant animosos. Cada llar cristiana hauria d'ésser un recer de serenitat, on, per damunt de les petites contradiccions diàries, hom pogués trobar un afecte profund i sincer, una tranquil·litat pregona, fruit d'una fe real i viscuda (És Crist que passa, 22).

“La vida familiar, les relaciona conjugals, la cura i l'educació dels fills, l'esforç per fer avançar

econòmicament la família i per assegurar-la i millorar-la, el tracte amb les altres persones que constitueixen la comunitat social, tot això són situacions humanes i corrents que els esposos cristians han de sobrenaturalitzar. La fe i l'esperança s'han de manifestar en la calma amb què s'enfoquen els problemes, petits o grans, que en totes les llars s'esdevenen, en la il·lusió amb què es persevera en l'acompliment de les obligacions pròpies de cadascú. Així, la caritat, ho omplirà tot i conduirà a compartir les alegries i els possibles pesars; a saber somriure, tot oblidant les pròpies preocupacions per atendre els altres; per escoltar l'altre cònjuge o els fills, mostrant-los que se'ls estima i comprèn de debò; a passar per alt petits refrecs sense importància que l'egoisme podria convertir en muntanyes; a posar un gran amor en els petits serveis

de què es compon la convivència diària. Santificar la llar dia rere dia, crear, amb l'afecte, un autèntic ambient de família: es tracta d'això. Per santificar cada jornada, cal exercitar moltes virtuts cristianes: les teologals primer de tot i, després, totes les altres: la prudència, la lleialtat, la sinceritat, la humilitat, el treball, l'alegria... Parlant del matrimoni, de la vida matrimonial, cal començar amb una referència clara a l'amor dels cònjuges" (És Crist que passa, 23).

E. Gil